

A farm karámjain túl, a kenguruk legelte vadvirágos rét közepe táján állt tárva-nyitva a konténer. Soha nem mentem a hatalmas tátongó szekrény közelébe, de megszoktam a jelenlétét, egy idő óta mintha ott sem lett volna. Az ember hajlamos erre.

Most viszont a főnök utasítására abbahagytuk a kerítésépítést, és a konténer felé indultunk. Tudtuk, valami teendőnk lesz vele. Ez a drabális tárgy kilép megszokott passzivitásából, bele az életünkbe. Akár a filmstatiszta, aki egy forgatási napon váratlanul igazi szerepet kap, mert mondjuk valamelyik színész – persze nem egy filmcsillag, csak valaki könnyebben helyettesíthető – megbetegszik, csontját törri, netán megdugja a producer nőjét és kirúgják, vagy valami ilyesmi. A kiszámíthatatlan dolgok már-már unalmasan törvényszerűek.

Vegyünk például engem: nyilván fel sem merült bennem, hogy egyszer majd írok erről a konténeréről, most pedig tessék, a klaviatúra fölé görnyedve gondolok rá.

De milyen is volt, azon kívül, hogy nagy? Koszos. Világoskékes? Nem, talán mégis szürke. Nos, nem emlékszem pontosan, és inkább nem is találok ki semmit, hogy mondjuk, piros volt vagy bármilyen más színű. Visszaélhetnék mindannyiunk közös tudatalattijával, és egy passzoló színnel kedvem szerint romantizálhatnám, vagy épp démonizálhatnám a rét közepén álló magányos konténer keltette hangulatot – igen, a megfelelő színválasztással kissé manipulálhatnám az olvasót. Ettől mégis inkább eltekintnék.

Szóval nem hazudok a virágos réten álló konténernek semmilyen alkalomhoz illő színt, maradjunk abban, hogy nem emlékszem a színére, arra viszont kristálytisztán, hogyan bámult rám. Vajon látta, hogy felé tartunk és sejtette, akarunk tőle valamit? Kíváncsi volt? Netán félt?

Szóltam Mozónak: Mozó, a nagy szekrény figyel téged! Ő erre csak hervatag mosolyt engedett el, pedig többnyire szereti az ilyen hülye poénokat. Biztosan megint a lányára gondol meg a volt feleségére, akiket otthagyt, pedig maj' megajdul értük. Ők is biztos sokat gondolnak rá, néha meg is próbálják felvenni egymással a kapcsolatot, de valahogy soha nem sikerül összeragasztaniuk, ami eltört.

Hamar odaértünk volna gyalog is – a főnök mégis kocsival ment. A furgonja ablakán kikönyökölve hajtott el mellettünk, orrunkba verve a port. Már túlhaladt rajtunk, mikor nagyot fékezett, és integetett, hogy rajta, ugorjunk fel a platóra, elvisz minket. Mindig ezt csinálta. Először érezte, hogy jelentéktelen hernyók vagyunk, aztán eljátszotta az empatikus lényt, a jó pátriárkát.

Mozó tüstént megtornáztatta magát, hosszú lépéseiből elég volt vagy öt, aztán még egy, fel a platóra. Én tovább ballagtam, kösz, főnök, inkább ne segíts! Csicskáztsad Mozót, ő vállalja ezt, én nem.

A konténer oldalát alaposan felverte a gaz, amúgy jó állapotban volt. Azt tippeltem, tele lesz mindenféle kacattal, amit egyesével kell kihordanunk, letakarítanunk, rendszerezni és visszapakolásznunk. Arra is gondoltam, hogy ez délutánhosszat eltart majd, ráadásul közben cigarettázással sem csálhatjuk elviselhetőbbé a munkaórákat, nehogy az egész lom felgyulladjon a picsába. Az ilyesmi munkáknál tilos volt dohányozni, és nem is igen lehetett ezt megszegni, mert a főnök, miután kiadta a melót, visszaroogott a főépülethez, és onnan vetett ránk néha egy-egy pillantást a távcsövén keresztül, a feleségével felváltva.

A főnök feleségével ritkán találkoztunk. Azt hiszem, méltóságos, kifinomult dáma szeretett volna lenni, de hiába próbálta fegyelmézni magát, valódi habitusa – egy elhibázott szó vagy mozdulat miatt – minduntalan kitüremkedett, ő pedig az maradt, ami volt: úgazdag nő.

Hosszabb időre szinte csak olyankor jött ki a házból, ha fűnyíráshoz szottyant kedve. A fűnyírójuk olyan volt, mint egy nagy elektromos kerekesszék – az ujjbegyek parányi mozdulataival irányítható kis traktor. Erre ült fel a főnökasszony fehér ruhában, fehér kalappal és maszkkal, nehogy munka közben bántsa őt a napfény. Ahogy haladt előre, minden fűcsomó lökött egyet teste mozdulatlanságán, és ettől úgy nézett ki, mintha hullát ültettek volna a fűnyíróra. Ez a sátáni jelenés nyírta a fűvet a ház körül, de

attól távolabb már nekünk kellett megcsinálnunk Mozóval, persze nem ezzel a kis traktorral, hanem kaszával.

A minimálbér feléért dolgoztam, mert nem voltak rendes papírjaim. Mozó is ugyanennyit keresett, pedig neki voltak papírjai, csak hogy azokban az állt, hogy ön- és közveszélyes őrült, és nem dolgozhat.

Már majdnem odaértem a nagy szekrényhez, amikor felfigyeltem, valamit szarozik a főnök a konténer bejáratánál. Nagy teste eltakarta, és csak közelebb lépve láttam, hogy kulcscsomóval matat egy megkövült, ócska lakaton. Hihetetlen, ilyet még nem láttam, kettős ajtaja volt az óriás fémdoboznak – ekkor kapcsoltam, hogy máskülönben nyilván nem is hagyta volna nyitva a külsőt.

Amúgy tudtam, hogy van még legalább húsz vadiúj lakat a garázsban. Szinte láttam magam előtt, hogy évekkorábban valami gagyi árleszállítási szlogen hozta meg a főnök kedvét hozzájuk, hogyaszongya „tízet vesz, húszat visz”, vagy valami ehhez hasonló. Azt is tudtam, hogy a régi lakatot ennek ellenére sem fogja leverni a kocsi hátuljában lapuló feszítővassal, inkább addig kínlódik a kulccsal, amíg ki nem nyitja azt a rozsdás szart.

Míg vártam, csináltam egy cigit. Vékony lett, kissé giliszta, de annyira nem vészes. Mozó is biccentett, hogy tekerjek már neki is egyet. Odaadtam a sajátomat. Aztán tekertem volna még egyet magamnak, de akkor a főnök diadalmasat káromkodott – sikerült kinyitnia a lakatot.

A konténerben csak egy zongora volt. Nem is zongora, hanem valami, aminek nem tudom a nevét. Olyasmi billentyűs hangszer, mint egy harmónium. Hagyományosan lehetett játszani rajta, ha az ember melléült és lenyomta a billentyűket, de a pedálokat hajtva is ki lehetett belőle szabadítani a zenét, nem kellett a billentyűkhöz érni. Pont mint egy Zinger, csak ez nem varrt, hanem zenélt. Persze nem akármit játszott, csak speciális kottákat. Olyanokat, amelyeket a Braille-íráshoz hasonlóan szerkesztettek, de ezt nem vak emberek, hanem vak masinák számára készítették, hogy szórakoztassák azokat, akik nem tudnak zenélni.

Ezt a zongorát kellett fölraakunk a kocsi platójára, és hát rohadtul megkűszködtünk vele. Mintha öntöttvasból lett volna, csinos, vékony faboritással. Amikor meg lefelé vettük a platóról, hogy beállítsuk a kemence mellé a vendéglőbe, én éppen alulról támasztottam, de az a böhm izé meglódukt a pallón, és egy hosszú pillanatra mindenki úgy érezte, összezűz majd a hangszer. Valahogyan sikerűlt ellépnem előle, és végűl senkinek sem lett baja – a zongorának sem.

Épp csak beemeltűk a behemót jószágot a kemence mellé, mikor a főnök felesége nyitott be. Meghatottan nézte a zongorát, majd arisztokratikusan leűlt mellé. Kérte kedvenc Braille-írásos kottáját, befűzte a gépbe, és elkezdte irgalmatlanul pumpálni a pedálokat. Sárdagasztó mozdulataira reagált a hangszer, megszólalt a zene – persze, hol gyorsabban, hol lassabban. A főnök neje a billentyűket nem nyomta le, csak simogatta, mint egy kiscicát, és mindeközben megindultan ringatta magát a zenére, mintha ő maga nem csupán buta, pedálózó motorja lenne, hanem a lelke is. Álltam és bámultam, és egy madárijesztőnek öltözött vásári erűművészt véltem megpillantani valami szobabicikli-monstrumot hajtva, majd egy másodpercre Beethoven is feltűnt, amint a föld alatt forog. Ahogyan a főnökasszony verejtékezni, a zene végleg lassulni kezdett. Abba hagyta, és utasított minket Mozóval, hogy tegyűk át a hangszert a tűsű sarokba, mert ott jobban látszik, következésképpen jobban hangsűlyozza a helyiség eleganciáját. Aztán még hozzátette, hogy a padlót ne karcoljuk össze.

Este a főnökéknek puccos vendégek jöttek vacsorára. Pár pumpálás erejéig mindegyikűk leűlt a zenélű jószághoz, persze, hamar megunták. Műg vacsoráztak, nekem kellett hajtanom a gépet, ami délelűtt majdnem maga alá temetett. A főnökasszony kedvencét tízszer is el kellett játszanom. Közben a székbe kapaszkodtam, hogy egyenletesebben hajtsam a masinát.

Fáradt voltam az egész napos munkától, jó lett volna már aludni, vagy legalábbis kikapcsolódni. A főnökék bort vedeltek. Engem is kínáltak egy pohárával, elfogadtam, megittam és vártam, hátha lesz következő, de nem kaptam többet. Én nyomtam a pedálokat, ők teli pofával zabáltak, harsogtak és ittak tovább. Újabb fél óra után kezdett fáradni a lábam, gondoltam, abba hagyom a pedálózást, helyette játszom a billentyűkűn, csak simán, normálisán, a Braille-írásos trűkk nélkül.

Tény, hogy soha nem voltam egy zongorafenomén, de azért valamennyire tudtam játszani. Belekezdtem és meglepűdtem, mennyire jól megy ahhoz képest, hogy újaim víz- és vérhűlyagosak, és a testem elszokott a finomabb mozdulatoktól. Játszottam, és a zene lassan betöltötte egész lényemet. Efelejtettem az elműlt hónapok minden rossz percét, nem voltam fáradt többé, és semmi sem hiányzott. Azokban a pecekben úgy éreztem, mindenem megvan.

